

Arrest

nr. 165 415 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In de bestreden beslissing, waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeksters verklaringen aangaande de algemene situatie in Oekraïne in de periode voorafgaand aan haar vertrek in het geheel niet overeenkomen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Betreffende verzoeksters vermeende ziekenhuisopnames wordt opgemerkt dat dit louter een blote bewering betreft die zij op geen enkele wijze staaft. De vaststellingen dat verzoekster de gebeurtenissen in Kiev die

plaatsvonden eind 2013 - begin 2014 en die voor een groot stuk mee aan de basis liggen van de huidige situatie in Oekraïne dermate foutief schetst, doet ernstige vragen rijzen bij haar bewering als zou zij in die periode in Oekraïne hebben verbleven, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat deze vermoedens verder worden gevoed door het feit dat verzoekster geen enkel bewijs heeft neergelegd van haar vermeende recente verblijf in Oekraïne en de vaststelling dat zij onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over haar reisweg naar België. Het vermoeden ontstaat, zo wordt voorts opgemerkt, dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden. De vaststelling dat er ernstige vraagtekens geplaatst dienen te worden bij verzoeksters vermeende recente verblijf in Oekraïne ondermijnt, zo luidt de beslissing voorts, niet enkel haar algemene geloofwaardigheid, maar ook de aannemelijkheid van haar asielrelaas, aangezien dit zich immers zou hebben afgespeeld in het laatste jaar voor haar vertrek. Verder wordt vastgesteld dat sommige van verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal verder afbreuk doen aan de aannemelijkheid van de problemen die zij beweert te hebben gekend voor haar vertrek uit Oekraïne. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Gelet op het geheel van de vaststellingen kan er, aldus de commissaris-generaal, geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster beweert te hebben gekend voor haar vertrek uit Oekraïne. Betreffende verzoeksters vrees om geviseerd te worden door Pravy Sektor omwille van het feit dat zij Russischsprekend is, wordt besloten dat er in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging kan vastgesteld worden. Er wordt onder meer gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in de delen van Oekraïne die door het centrale gezag gecontroleerd worden geen sprake is van een systematisch viseren van personen van Russische origine of van Russischtalige personen. Geïsoleerde incidenten kunnen, zo luidt het, weliswaar voorvallen, maar de situatie is niet dusdanig dat er kan gesproken worden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat betreft verzoeksters verwijzingen naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt, zo stelt de commissaris-generaal, aansluiting bij het standpunt van UNHCR waaruit kan worden afgeleid dat UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Daarnaast wordt geoordeeld dat de actuele veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst Odessa op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoekster neergelegde document, met name haar pensioenboekje, is, zo wordt gesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven, en zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging. Zij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeksters huidig betoog dat "bij DVZ werd verzoeker gevraagd algemeen en zo kort mogelijk haar problemen uiteen te zetten, en het kan haar thans niet tegengeworden worden dat zij dit effectief ook zo gedaan heeft" en dat "niet verwacht" kan "worden dat verzoekster eenzelfde uitgebreid verhaal brengt in 10 tal minuten als in verschillende uren" neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat van haar, gelet op haar verklaring nadien aan de commissaris-generaal dat die vrees de hoofdreden voor haar vertrek was, in alle redelijkheid kon en mocht worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van haar vrees voor Pravy Sektor, wat zij echter geheel naliet door er met geen woord over die organisatie te spreken. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster is hier echter manifest in

gebreke gebleven. De vaststelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar verklaarde vrees jegens Pravy Sektor, nochtans de kern van haar relaas aangezien deze vrees blijktens haar verklaringen de hoofdreden is van haar vertrek uit haar land van herkomst, geheel onvermeld liet, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van haar asielaanvraag.

Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land of de regio van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielaanvraag, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 februari 2016, vreest haar kleinzoon vervolgd te worden als deserteur nu er reeds 2

keer werd gemobiliseerd en wijst hij er tevens op dat de situatie in Oekraïne op dit moment zeer precair is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 29 februari 2016 opgenomen grond. Daar verzoekende partij ter terechtzitting zelf niets toe te voegen heeft en geen daadwerkelijke opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 29 februari 2016 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS